

O láske

*Milovať budeš Pána, svojho Boha
celým svojím srdcom...*
(Mt 22, 37)

Ak chceme dokonale slúžiť Bohu, nestačí iba v Neho veriť! Nepopieram, že viera v zjavené pravdy posväcuje naše skutky a spôsobuje, že sa stávajú milé Bohu. Viera je k spásu nutne potrebná. – A predsa táto dôležitá čnosť, ktorá nám odhaľuje bohatstvo nebeskej krásy, kedysi nás opustí – v budúcom živote nebude predsa žiadnych tajomstiev. Aj nádej je drahocenným darom nebies, lebo riadi naše činy, prikazuje nám ich konať s dobrým úmyslom, aby sme dosiahli život večný a vyhýbali peklu, ale aj ona skončí – stane sa vlastníctvom. Zatiaľ čo láska nám ukazuje na nekonečne dobrého Boha a prikazuje odovzdať Mu srdce. A táto čnosť nás nikdy v nebi neopustí.

Máme túto milú a peknú čnosť, ktorá spôsobuje, že konáme šľachetne a milujeme Boha nielen zo strachu pred peklom, či v nádeji na nebo, ale predovšetkým preto, že On je nekonečný vo svojich dokonalostiach? Musíme vrúčne túžiť po tejto čnosti a prosiť, aby nás vždy sprevádzala. Ona je taká krásna a taká potrebná dokonca k pozemskému šťastiu, že sa patrí, aby sme sa zamysleli, či ju máme a aké prostriedky máme užívať, aby sme ju získali?

I.

Ak sa spýtam niektorého dieťaťa, čo je to láska, tak mi odpovie: „Je to čnosť, ktorá pochádza z neba, ktorou milujeme Boha z celého srdca, a vzhľadom na Boha aj bližného, ako seba samého“. Môžete sa ma teraz spýtať, čo to znamená „milovať“ Boha z celého srdca – viac ako všetky veci, viac ako seba samých? Znamená to – odpoviem – že Boha treba postaviť vyššie ako akékoľvek stvorenie a že treba sa rozhodnúť radšej všetko stratiť – majetok slávu, rodičov, priateľov, deti, muža či ženu, a nakoniec i život – ako spáchať čo i len jediný ťažký hriech. Sv. Augustín hovorí, že dokonale miluje Boha ten, kto Ho miluje bez miery – bez ohľadu na nádej na nebeské šťastie či na strach pred peklom. Musíme milovať Boha z celého srdca preto, že On je nekonečne dobrý a nekonečne hodný lásky. Ani utrpenia, ani prenasledovania, ani pohrdania, ani život, ani smrť nás nesmú odvieť od lásky k Bohu.

Ak, drahí bratia, nemilujeme dobrého Boha, sme veľmi nešťastní. Človek je na to stvorený, aby miloval Boha, lebo iba v samom Bohu nájde úplné šťastie. Hoci by sme získali celý svet, ak nemilujeme dobrého Stvoriteľa, nebudeme spokojní. Lepšie sa o tom presvedčíte, ak sa pozriete na ľudí, ktorí žijú bez lásky k Bohu. Ak sa pozriete na osoby, ktoré opúšťajú sväté sviatosti a modlitbu, uvidíte, aký veľmi smutný je ich život, ako títo ľudia preklínajú sami seba, ako si siahajú na vlastný život alebo ako zomierajú od smútku. Lakomec nikdy nebude spokojný – bez ohľadu na to, či má mnoho, či málo. Opilec nebude šťastný s pohárikom, hoci v ňom hľadá útechu. Pyšný nikdy nemá pokoja, lebo vždy sa bojí pohrdania. Pomstivý dokonca v noci nemôže zaspáť, lebo stále myslí na to, ako by sa vypomstil svojmu nepriateľovi. A ak sa pozriete na nečistého človeka, ktorý svoje šťastie vidí v rozkošiach tela – stráca dobré meno, stráca majetok, zdravie, stráca i dušu, a nikdy nezakúsi pokoj.

Prečo teda nemôžeme nájsť šťastie v stvorených veciach? Preto, že našim cieľom je Boh a iba On môže uspokojiť naše túžby a urobiť nás šťastnými - nakoľko je to možné tu na zemi, v tomto údolí slz a plaču. Ako veľmi sme slepí, keď tak lipneme k životu a dočasným dobrám,

v ktorých je iba trpkosť a smútok!

Svätí boli od nás oveľa múdrejší – lebo pohrdali všetkým a hľadali iba samého Boha! preto vidíme medzi nimi kniežatá, kráľov a cisárov, ktorí opustili všetko a odišli do púšte alebo do kláštorov, aby tam mohli slobodnejšie slúžiť Bohu. Iní išli bez váhania na popravisť, pričom opúšťali tróny. Kto sa odpútal od pozemských vecí a úplne sa odovzdal Bohu, ten je skutočne šťastný.

Bohužiaľ, mnohí z nás – hoci máme už dvadsať či tridsať rokov – ešte nikdy neprosili dobrého Boha o tento nesmierne cenný dar nebies – o lásku. Nie je divné, že sme tak málo duchovní, že zmýšľame tak príliš pozemsky. Ak budeme ďalej takto pokračovať, tak zahynieme naveky – Boh nás zavrhne! Lebo prečo, bratia, sa neobraciame na Boha, ktorý je našim jediným šťastím! Jeho láska tvorí radosť a šťastie svätých v nebi! *Ach, krása stará a vždy nová*, kedy si Ťa zamilujeme výlučne a nerozdielne!

Ak sa ďalej spýtame dieťaťa, čo je láska k blížnemu, tak ono nám odpovie, že čnosť lásky k blížnemu spočíva v tom, „aby sme ho milovali ako seba samého a želali mu všetko to, po čom sami túžime“. Bez toho sa nedostaneme do neba, nezískame Božie priateľstvo.

Ak nám chýba čnosť lásky k blížnemu, tak to prináša zneužívanie svätých sviatostí a vedie dušu do zatratenia. Ba, čo my chápeme pod slovom – „blížny“? čnosť lásky k blížnemu sa vzťahuje predsa na všetkých ľudí, na priateľov i nepriateľov, na tých, ktorí nám spôsobujú krivdy na dobrom mene i na majetku. Musíme milovať aj nepriateľov – aj im máme želať dobre. Ak tak nerobíme, tak nemáme lásku Božiu a sme zlými kresťanmi. Pozrite, ako konal Jozef vo vzťahu k bratom, ktorí ho chceli zabiť, hodili ho do hlbokkej studne, a nakoniec ho predali cudzím kupcom (por. Gn 27). Boh neopustil Jozefa – potešoval ho v nešťastí, a pokorenie zoslal na neho preto, aby ho povýšil. Keď sa stal Jozef správcom Egypta, jeho bratia v čase neúrody prišli do tejto krajiny pre obilie. Jozef vidí svojich nepriateľov – tí ho nepoznajú. Mohol sa teraz na nich pomstiť – ako prvý človek po faraónovi mal na to možnosti. A čo urobil? Krivdy, ktoré mu spôsobili, zotrela v jeho pamäti láska! Zasypáva bratov dobrodeniami, plače od radosti, vypytuje sa na otca a na ostatných, prosí, aby tam všetci prišli a bývali u neho navždy.

Podľa čoho poznať, či máme túto dôležitú čnosť – čnosť, bez ktorej celá naša nábožnosť by bola divadlom?

1. Osoba, ktorá miluje, nevie čo je to pýcha, nechce panovať nad inými, nekritizuje konanie iných, nehovorí o ich správaní, nevyvyšuje sa, a iných považuje za lepších od seba, nezlostí sa, keď je niekto viac ocenený ako ona. Keď ňou pohrdajú, nesužuje sa, ale myslí si, že si zasluhuje ešte väčšie pohrdanie. Osoba, ktorá má v srdci lásku, nezarmucuje iných, lebo láska je kráľovský plášť, ktorý zakrýva omyly spolubratov.

2. Človek, ktorý miluje, trpezlivo a odovzdane prijíma chorobu, nešťastia a všetky ťažkosti, lebo pamätá, že je hriešnikom, a život na zemi nie je večný. Jób, vyhodený na smetisko, je spokojný a nezúfa, lebo v jeho srdci je láska Božia (por. Jób 2, 8). Tobiáš ranený slepotou nestráca pokoj duše, lebo vie, že svojím utrpením plní vôľu Božiu a pričiňuje sa o Jeho slávu (por. Tob 2, 11).

3. Človek, ktorý má lásku, nie je lakomý a nezhrmažďuje žiadostivo majetok. Rád pracuje, lebo taká je Božia vôľa a prijíma výroky prozreteľnosti, lebo jej úplne uveril. Pozemské veci sú pre neho ničím, a ľudí, ktorí sa zháňajú za peniazmi, považuje za nešťastných. Peniaze využíva na konanie dobrých skutkov, almužnami sa snaží vykúpiť svoje hriechy a získať nebo. Ku všetkým je milosrdný, neriadi sa ľudskými ohľadmi; čokoľvek dobré robí, obetuje to Bohu. Podporuje biedneho

v jeho núdzi a nepozereá na to, či je to jeho priateľ, či nepriateľ. Nasleduje sv. Františka Salezského, ktorý v prvom rade pomáhal svojmu nepriateľovi, ak bol v núdzi. Lebo oveľa viac sa páči Bohu, ak pomáhame tým, ktorí nám krivdia. V živote sv. Ignáca čítame, že jedného dňa, kvôli mnohým prácam, prepustil žobráka naprázdno. Keď však zbadal svoj omyl, bežal za žobrákom a štedro ho obdaroval, a Bohu sľúbil, že nikdy viac neodmietne almužnu, keď ho budú o ňu prosiť v mene Božom.

Iste si pomyslíte, že sa hneď sami stanete úbožiakmi, ak budete všetkým takto pomáhať. Počúvajte teda, čo hovorí Tobiáš svojmu synovi: Svoj majetok používaj, syn môj, na skutky milosrdenstva! Nikdy neodvracaj svoju tvár od chudobného, aby sa neodvrátila Božia tvár od teba! Konaj skutky milosrdenstva, syn môj, podľa toho, koľko máš! Ak máš veľa, dávaj z toho viac; ak máš málo, neboj sa konať dobro aj z mála! Tak si pripravíš dobrý poklad na deň núdze. Veď milosrdenstvo oslobodzuje od smrti a chráni pred cestou do temnôt. Ten, kto koná skutky milosrdenstva, prináša Najvyššiemu dar, ktorý sa mu ľúbi (Tob 4, 7-12). Dom, ktorý rád dáva chudobným, nikdy nezahynie – Boh to nedovolí; dokonca, keby mal za tým účelom urobiť zázrak.

Pozrite na sv. Antona, ktorý predal všetko, čo mal, rozdal peniaze chudobným a išiel do púšte, kde sa úplne odovzdal do rúk Prozreteľnosti. Sv. Pavol pustovník, sv. Alex, sa pozbavujú všetkého a vedú chudobný život. Sv. Serapion predal nielen svoj majetok a odev – aby z otroctva vykúpil zajatca, ale predáva aj seba samého.

Zle konáme, keď nedávame almužnu, keď pohrdáme chudobnými, keď ich odháňame a ešte hovoríme, že sú to lenivci a že sú povinní pracovať. Drahí bratia, podľa miery svojich možností – dávajme almužnu, lebo v hodine smrti ona bude pre nás posilou. Počúvajte, čo povie Kristus Pán na Poslednom súde: *Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pocestný a pritúlili ste ma!* (Mt 25, 34-35). Chceli by ste, aby vaše deti boli šťastné a rozvážne? Ak áno, tak im dávajte príklad obetavosti a lásky k chudobným, a vtedy ich Boh určite bude požehnávať. Dobře to pochopila sv. Blanka, ktorá svojmu synovi hovorievala: „Synu, vždy budeme bohatí, ak budeme milovať Boha a preukazovať dobro svojim bratom“.

Ak teda máme túto Bohu milú čnosť, tak nebudeme nasledovať pohanov, ktorí dobre robia iba svojim priateľom – tým, od ktorých čosi očakávajú – ale budeme konať dobré skutky preto, aby sme sa páčili Bohu a aby sme vykúpili svoje hriechy. Nesmieme myslieť na to, či nám ľudia budú vďační alebo nie, či nám budú krivdiť alebo žehnať, či budú nami pohrdáť, alebo nás budú chváliť. Mnoho kresťanov sa riadi iba pozemskými pohnútkami. Ak dávajú almužnu alebo niekomu preukazujú službu, a potom nevidia odplatu, tak sa zlostia a hovoria, že boli nemúdry... Alebo robíte dobré skutky pre Boha alebo pre svet! Ak sa zháňate za ľudskou úctou a slávou, tak sa správate ako pohania, ktorí sa za každý dobrý skutok dožadovali vďačnosti. Ale ak sa chcete páčiť Bohu a vykúpiť svoje viny, tak prečo ste smutní, že sa vám nedostalo uznania? Predsa odmenu očakávate iba od samého Boha. Musíte skôr ďakovať Stvoriteľovi za to, že sa vám odplácajú nevďačnosťou – predsa tým väčšia bude vaša odmena v nebi. Či je to malé šťastie, že nám za drobné veci Boh odplatí večne? Áno, bratia moji, radi konajme dobré skutky hlavne tým, ktorí sa nám nemôžu odvdáčiť – tým istejšie vtedy nájdeme zásluhu u Boha.

Chcete vedieť, či máte opravdivú lásku? Najlepším overením je konanie dobrých skutkov voči tým, ktorí sú nám nemilí a neďakujú nám za každú službu. Ak chceme dostať trvalú odmenu za dobré skutky, hľadajme iba Božiu chválu, nech motívom našej činnosti bude Boh.

Zatiaľ však, aká zriedkavá je táto čnosť u kresťanov! Nie je divné, že je tak málo medzi nami svätých. Ľudia sa skoro nikdy nemodlia o túto čistú a šľachetnú pohnútku. Sami mi dajú za pravdu, že vám je veľmi ťažké preukazovať dobro tým, ktorí vám spôsobili nejakú nepríjemnosť alebo vám

ukrividli. V srdci prechovávate akúsi neochotu, akýsi odpor a ľahostajnosť vo vzťahu k týmto osobám. Sotva sa s nimi privítate a ledva im čosi poviete. Ó Bože, koľkí kresťania žijú úplne ako pohania, a aj napriek tomu sa považujú za dobrých kresťanov. Ako veľmi to budú ľutovať vtedy, keď v Božom svetlevidia, čo je láska, ktorá posväcuje všetky skutky pre život večný!

4. Duša, ktorá miluje Boha, je slobodná od hriechu nečistoty, lebo tak úzko je zjednotená so Stvoriteľom, že duch zmyselnosti nemá nad ňou moc. Srdce a všetky zmysly vtedy preniká nebeský oheň, preto peklo sa neosmeľuje napadnúť takú dušu. Skutočne je to tak – láska Božia očisťuje zmysly človeka od špinavých žiadostí! Kto môže pochopiť šťastie duše, ktorá skutočne miluje Boha?

5. Láska v žiadnom prípade nezávidí. Nesužuje sa dobrom blížneho, ani duchovným, ani dočasným. Nikdy sa nehnevá, ak je niekto viac ocenený alebo keď ho pochvália – skôr naopak, chváli Boha za to, že dáva úspech blížnemu. Ak vaše srdce prenikne závišť, keď sa niekomu inému darí lepšie ako vám, tak ešte nemáte čnosť lásky, ktorá je taká milá Bohu.

6. Kto miluje, ten je oslobodený od hnevu, lebo sv. Pavol jasne hovorí (por. 1 Kor 13, 4), že láska je trpezlivá a úprimná voči všetkým. Ešte máme ďaleko k tejto čnosti, ak sa často hneváme, nariekame, kričíme, niekoľko dní nosíme v srdci trpkosť! Poviete: „To je už moja povaha, že hovorím hlasnejšie a zahorím, ale v srdci nie som vôbec urazený“. – Treba skôr povedať, že nemáte túto kráľovskú čnosť, ktorá je sladká a trpezlivá – že nie ste dobrými kresťanmi. Keby ste ju mali, tak by ste sa tešili z nepríjemností a zakusovaných krívd. – „Poškodili moje dobré meno!“ – Priateľu, toľkokrát si si zaslúžil svojimi hriechmi peklo, a či ťa dobrý Boh netoleruje ešte na tomto svete? A ty by si chcel úctu?! Ách, bratia, keby sme mali túto čnosť, tak hoci sme ešte pútnikmi na zemi, podobali by sme sa svätým v nebi a nebolo by medzi nami toľko zla! Svätí Otcovia nemôžu dostatočne vynachváliť túto čnosť. Prirovnávajú ju k slnku, ktoré skvelo svieti na nebeskej oblohe a dáva svoje svetlo a krásu hviezdám – lebo aj táto čnosť nás obohacuje, dodáva jas iným čnostiam a spôsobuje, že oni si zasluhujú život večný a stávajú sa milé Bohu. Potom Otcovia prirovnávajú lásku k ohňu – v podstate najšľachetnejšiemu a najpohyblivejšiemu živlu – lebo i láska je výnimočne aktívna a živá; pohŕda zanedbateľnými vecami a túži po dobrách, ktoré nikdy nehynú. Láska sa podobá zlatu – cennému, lesklému a šľachetnému kovu – lebo ozdobuje a skrášľuje naše skutky. Najmenšiemu skutku sladkosti alebo pokory dodáva neoceniteľnú hodnotu. Boh v Písme svätom hovorí (por. Pies 4, 9), že snúbenica zranila Jeho srdce vlasom svojej šije. Chce nám tým povedať, že najmenší dobrý skutok vykonaný z lásky, páči sa Bohu, akosi preniká Srdce Stvoriteľa a núti Ho k vzájomnej láske. Ách, krásna čnosť, aké veľké šťastie dávaš tým, ktorí ťa vlastnia! Ale ako zriedkavo sa nachádzajú na svete takíto šťastlivci!

Svätí ešte prirovnávajú lásku k ruži – najkrajším a najvoňavejším kvetom – lebo je to čnosť zo všetkých najkrajšia, a jej skvelá vôňa sa vznáša pred trón Boha.

Táto čnosť je nám tak potrebná, ako je duša potrebná telu. Kto nemá v srdci lásku Božiu, pripomína mŕtvolu, v ktorej niet života a duše. Láska podporuje a oživuje vieru, bez aktívnej lásky viera je mŕtva. Viera a nádej bez lásky zvädnú, neudržia sa dlho.

II.

Teda treba často prosiť Boha o túto dôležitú čnosť, lebo keď ona vstúpi do našej duše, tak privedie so sebou celý zástup iných čností. Ona posväťí a očistí naše skutky od pozemských prvkov, ona zdokonalí dušu. Svätý Augustín hovorí, že všetky čnosti sú obsiahnuté v láske a opačne – láska sa rozlieva v nich všetkých. Ona vedie k Bohu a dokonca najmenší ľudský skutok povyšuje na úroveň nadprirodzených zásluh. Sv. Pavol, táto skvelá fakľa Cirkvi, krásne píše o tejto čnosti vo svojom liste Korint'anom: *Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by*

som nemal, bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal. A keby som mal dar prorocstva a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol. A keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo (1 Kor 13, 1-3).

Pozrite, bratia, aká vynikajúca je táto čnosť – to je čnosť, bez ktorej všetky iné sú ničím!

Mal ju vo svojom srdci Mojžiš. Keď Boh potrestal jeho sestru malomocenstvom za to, že šomrala proti bratovi, vodcovi Vyvoleného ľudu, vtedy sa Mojžiš za ňu modlil takto: „Pane, prečo si tak potrestal moju sestru? Ja som nikdy nežiadal pomstu pre ňu; odpusť jej teda, Pane, ak je to Tvoja vôľa“. Písmo sväté (pozri Nm 12) skutočne nazýva tohto muža najláskavejším z ľudí. – Konali by sme aj my tak, ako Mojžiš? Keby sme videli nášho nepriateľa v nešťastí, prosili by sme Pána o odvrátenie toho trestu od neho?

Ale poviete: „Keď nám niekto spôsobuje krivdu, ako ho môžeme milovať? Pozrite, bratia, na svätého Štefana, ako sa modlí zahádzaný hromadou kameňov, ako dvíha ruky k Bohu a prosí o odpustenie pre svojich nepriateľov (pozri Sk 7, 59). Uvážte: „Štefan bol svätý, teda nie je nič divné, že sa modlil za nepriateľov a odpúšťal“. – I my musíme byť svätí: ináč beda nám! A bez tejto čnosti určite nikdy nedosiahneme svätosť. Koľko hriechov páchajú ľudia proti čnosti lásky k Bohu a blížnemu! Milujeme Stvoriteľa z celého svojho srdca? Nestaviame často vyššie od Neho našich rodičov alebo priateľov? Nevynechali sme niekedy pobožnosť, večery, katechizáciu, večernú modlitbu, lebo sme akurát išli k niekomu na návštevu? Koľkokrát vynechali deti vašou vinou modlitbu, lebo ste im kázali okamžite vyhnáť dobytok na pašu! Sami ste vynechávali modlitby, alebo ste sa modlili na lôžku, alebo ste pritom chodili alebo sa obliekali. Či sme sa usilovali všetky naše myšlienky, túžby a činy obetovať Bohu? Odkedy sme začali užívať rozum, zasvätili sme sa Stvoriteľovi a obetovali sme Mu všetko, čo máme? Sv. Tomáš učí, že keď majú deti viac ako desať rokov, rodičia by ich mali obetovať Bohu a týmto spôsobom privedú na ne rôzne milosti a požehnanie neba. Ten istý svätý dodáva, že matky, ktorým záleží na spáse svojich detí, majú ich obetovať Bohu ešte pred narodením.

Kto má v srdci lásku Božiu, ten musí trpezlivo a pokojne znášať všetky nešťastia, ako choroby či nešťastia, a pamätať na to, že je hriešnikom a pútnikom na zemi.

Proti láske k Bohu sa prehrešujeme aj vtedy, keď dlhší čas vôbec nemyslíme na Boha. Sú ľudia, ktorí takmer nikdy nepozdvihnú srdce k Stvoriteľovi, neďakujú Mu za dobrodenia, za to, že sú kresťanmi, že sa narodili v lone svätej Cirkvi, že ich Pán uchránil pred smrťou po spáchaní ťažkého hriechu. Ďakujeme Ježišovi Kristovi za ustanovenie svätých sviatostí, za vtelenie, za Jeho umučenie a smrť? Neboli sme ľahostajní v službe Bohu? Nestránili sme sa sviatostí? Nevynechávali sme modlitby a neodkladali pokánie zo dňa na deň? Keď sa iní rúhali menu Božiemu, mlčali sme, akoby sa nás to vôbec netýkalo. A ako často sme sa modlili bez chuti a bez ochoty zapáčiť sa Bohu! Nevynechali sme v nedeľu večery, pričom sme si hovorili, že stačí ak budeme iba na svätej omši? Bolo nám to ťažké, keď sme museli vynechať svätú omšu alebo pobožnosť? Usilovali sme sa to nejako vynahradiť? Nevynechávali z našej viny deti a domáci nedeľné a sviatočné pobožnosti? Premáhali sme v sebe nenávistné, pomstivé a nečisté myšlienky?

Nestačí hovoriť, že milujeme Boha. Treba ešte splniť Jeho prikázania a starať sa o tých, ktorí sú nám zverení, aby ich tiež plnili. Počúvajte, čo hovorí Pán: *Veru hovorím vám, nie ten, kto mi hovorí: Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale ktorý plní vôľu môjho Otca (Mt 7, 21)*. Boha milujeme skutočne vtedy, keď sa Mu usilujeme páčiť vo všetkom, čo robíme. Sv. Ignác mal takú veľkú túžbu vidieť Boha, že keď sa zamýšľal nad smrťou, plakal od radosti. Ako je pravda,

netreba Boha prosiť o dlhší život ani o smrť. Ale nie je hriechom, ak si niekto žiada smrť preto, aby videl Boha z tváre do tváre. Ten istý sv. Ignác dodával, že hoci si žiada smrť, tak predsa by chcel zostať na zemi tak dlho, ako sa bude páčiť Boh. On tak veľmi túžil po spáse duší, že jedného dňa, keď nemohol obrátiť akéhosi zatvrdnutého hriešnika, ponoril sa po krk do zamrznutého jazera, aby tomuto hriešnikovi vyprosil u Boha milosť obrátenia. Keď išiel do Paríža, jeden z jeho žiakov mu vzal všetky peniaze. Tento žiak neskôr ochorel v Rouen, a sv. Ignác, keď sa o tom dozvedel, opustil Paríž a peši, bez topánok, vydal sa k lôžku chorého, aby mu vyprosil zdravie, aj napriek tomu, že v srdci mohol mať smútok kvôli peniazom, ktoré mu zobral.

Povedzte, bratia: či to nie je dokonalá láska? A vám sa zdá, že robíte veľmi veľa, keď komusi odpustíte. Milujme všetci Boha i blížneho – k tomu netreba ani bohatstva, ani vedu. Srdce má každý, a k láske k Bohu to postačí.

Dvaja pustovníci kedysi dlhší čas prosili Boha o milosť, aby Mu verne slúžili a milovali Ho – predsa kvôli tomu opustili svet. Počas modlitby počuli hlas, ktorý ich vyzval, aby išli do Alexandrie, kde nájdu človeka menom Euchaistesa a jeho ženu Máriu, ktorí verne slúžia Bohu; od nich sa mali naučiť dokonale milovať. Obšťastnení touto inšpiráciou, vybrali sa teda do Alexandrie. Po príchode na miesto, niekoľko dní sa vypytovali na tieto sväté osoby, ale nemohli ich nájsť. Už sa mali vrátiť na púšť, lebo si mysleli, že hlas, ktorý počuli, bol zvodný. Náhle na prahu príbytku stretli akúsi ženu, spýtali sa jej teda, či náhodou nepozná človeka menom Eucharistesa. „To je môj muž“ – odpovedala žena. – „A ty sa voláš Mária?“ – dopytovali sa pustovníci. – „Kto vám povedal, aké je moje meno?“ – „Nadprirodzený hlas. Prišli sme sem, aby sme sa s vami porozprávali“. – Večer sa vrátil domov muž tejto ženy, pričom viedol malé stádo baranov. Pustovníci ho uvítali a poprosili, aby im vyrozprával o svojom spôsobe života. – „Ach, otcovia, predsa ja som úbohý pastier!“ – „Na to sa nepýtame; povedz nám, akým spôsobom žijete a ako slúžite dobrému Bohu?“ – „Otcovia, to skôr vy mňa poučte, ako treba slúžiť Bohu, lebo ja som úbohý a nevzdelaný úbožiak“. – „To nie je dôležité! – oni na to. – Z Božieho príkazu sme sa ťa prišli opýtať, ako obaja so ženou slúžite Bohu“. – „Teda dobre, rozpoviem vám to. Mal som bohobojnú matku, ktorá ma od mladosti povzbudzovala, aby som všetko robil a všetko znášal z lásky k Bohu. Tiež rád prijímam napomenutia, ktoré mi hovoria ľudia; všetko vzťahujem na Boha. Ráno vstávam, pomodlím sa a pracujem z lásky k Bohu. Na odpočinok tiež odchádzam z lásky k Nemu. Z tých istých pohnútok trpím hlad, smäd, zimu i horúčosť, znášam choroby a všetky ťažkosti. Deti nemám; so ženou žijem vždy vo veľkom porozumení ako so sestrou. To je spôsob môjho života i mojej ženy“. Pustovníci s obdivom pozerali na tieto Bohu milé duše a spýtali sa ešte, či majú nejaký majetok. – „Málo mám; toto stádo, ktoré som zdedil po otcovi, mi úplne stačí. Moje skromné príjmy delím na tri časti: jednu časť dávam do kostola, druhú chudobným, a tretia slúži na živobytie pre mňa a moju ženu. Jem skromne, nikdy však neľutujem, všetko znášam z lásky k Bohu“. – „Máš nejakých priateľov?“ – spýtali sa ešte pustovníci. – „Ách, otcovia, kto by ich nemal! Hoci ich mám, predsa sa usilujem pri každej príležitosti preukázať im nejaké služby, a sám nikomu nespôsobujem krivdu!. – Keď si pustovníci toto všetko vypočuli, vrátili sa domov veľmi spokojní, že im bol ukázaný taký ľahký spôsob, ako slúžiť Bohu a posväcovať sa.

Vidíte, teda, bratia, že ak chceme milovať Boha a blížneho, netreba vôbec byť ani učený, ani múdry – vo všetkých skutkoch treba iba hľadať slávu Boha a všetkým preukazovať dobro – tak isto zlým, ako i dobrým. Nech je našim vzorom Ježiš Kristus, ktorý miloval všetkých ľudí, nevyklučujúc svojich katov. Pozrite, ako pre nich prosí o odpustenie a milosrdenstvo! Aj za nich obetuje svoje umučenie a smrť. Ak nemáme čnosť lásky, tak nemáme nič – sme iba zdanlivo kresťanmi. Ak nebudeme milovať všetkých ľudí – dokonca najväčších nepriateľov – tak budeme odsúdení. A pretože, bratia moji, táto pekná čnosť je darom nebies, modlime sa o ňu vrúcne, a vtedy ju určite dostaneme. A keď budeme mať túto čnosť lásky, budeme sa páčiť bohu a zaistíme si nebo. Toto šťastie vám želim. Amen.